

El papa Francesc dóna la mà

El papa Francesc, durant una audiència general, dóna la mà als fidels, la mà en la qual porta l'Anell del Pescador. És tot un símbol de l'Església que ell desitja: una Església no tancada o autoreferencial, sinó oberta i present en les perifèries i els deserts de la vida. Francesc ens invita a anar al fons dels problemes. Ell mateix sembla que prepara decisions per després de l'estiu sobre la reforma de la Cúria romana. Com diu el P. Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat, en el seu llibre *Les floretes del Papa Francesc*, «una alenada d'aire fresc travessa l'Església i el món des del 13 de març de 2013».

GLOSSA

Què en farem, d'aquest regal?

La bellesa de la Creació reflecteix la saviesa i la bondat de Déu, que s'expressen també en la natura que Ell posa al nostre abast. En els darrers anys, hom ha anat prenent consciència que el futur de la humanitat va lligat al manteniment d'un equilibri ecològic, a la no ruptura dels diversos ecosistemes construïts pacientment al llarg de milers d'anys, que avui es veuen amenaçats en alguns aspectes cabdals. El problema no és només una qüestió sobre models de creixement, ni tan sols el debat sobre els costos de la industrialització. Ens afecta a cadascun de nosaltres perquè és també el desafiament de modificar uns hàbits, uns estils de comportament depredadors i agressius. La nostra vida repercuteix seriosament en l'entorn natural del qual formem part. Per això, el Senyor ens fa l'encàrrec de *dominar* la Terra, que vol dir ser-ne senyors, senyorejar-la. Vol dir acceptar el magnífic regal que ens fa i tenir-ne cura, fer-

ne un bon ús sense menysprear-lo ni fer-lo malbé. I això ens proposa un repte educatiu: com fer prendre consciència a tothom que tenim una petita però decisiva responsabilitat en el manteniment de l'equilibri ecològic?

El temps de vacances que s'apropa ens ofereix un seguit de moments privilegiats per prendre'n consciència nosaltres i per apropar infants i joves a aquestes responsabilitats. Cal trobar els mecanismes perquè aquesta relació sigui veritablement un camí de creixement, més harmònic amb la natura. Millora que implica la modificació i la reeducació de molts dels nostres hàbits i estils de comportament. Anar descobrint i assumint que tot és interdependent per completar-se mútuament en un servei compartit, sense oblidar que la saviesa i la voluntat de Déu s'expressen en la seva obra de creació: «Déu veié que tot el que havia fet era molt bo» (Gn 1,31).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Temporals que ens han posat a prova

Fa un mes, el desbordament dels rius pirinencs va causar molt de mal a la Vall d'Aran i també al Pallars, però igualment en altres llocs del Pirineu ben estimats, com el Santuari de la Mare de Déu de Lourdes. També la calamarsa i la pedra van fer malbé 46.000 Ha de plantacions de fruita dolça i cereals a les comarques del sud del bisbat i altres llocs de Lleida. Són moments en què la natura es desferma i malmet tants esforços. Hem de donar gràcies de no haver patit danys personals i només materials. Són temporals que ens posen a prova la fe i l'esperança, i que han estat camí de caritat i de solidaritat entre els veïns, els pobles i la gent de tot el país. La fe ens ha de sostenir.

El Bisbat d'Urgell va mostrar la seva comunió amb els damnificats d'aquelles hores amb ajudes de tota mena, fins obrint l'església d'Arties a tots els qui necessitaven passar la nit fora de casa. Mantes i queviures, mans amigues i força coratjosa per treure fang i reparar danys. També vam voler fer un comunicat públic de solidaritat el dia 19 de juny, i després amb els sacerdots i grups de voluntaris, vam estar a prop del dolor de molts germans que havien perdut els seus béns.

La Nota del Bisbat deia: «Tots els qui formem la Diòcesi d'Urgell i jo mateix, com a bisbe vostre, estem units a tots els ciutadans i els pobles de la Vall d'Aran i el Pallars Sobirà en aquests moments de prova per a tots els pirinencs, a causa de les riudes tan fortes que han causat moltes destrosses materials, i sobretot, l'angoixa pel perill en cases i béns.»

«Volem fer arribar un missatge de comunió i d'agraïment al Magnf. Sr. Síndic d'Aran, al Conselh Generau, i als Alcaldes i Regidors de tots els pobles d'aquests territoris, per tots els esforços que estan duent a terme juntament amb les forces de seguretat, els bombers, els agents forestals i altres grups de voluntaris que s'han posat ràpidament i generosament al servei dels ciutadans.»

Tinguem tots serenor i fem tot el que calgui per ajudar solidàriament els més damnificats per aquestes inundacions. I preguem units a la Mare de Déu de Mijaran perquè ens guardi en aquestes hores de trasbals. Ella en el seu Santuari de Mijaran inundat, també ha participat de les destrosses, i s'ha unit als seus fills de la Vall en la sofrença i l'angoixa. Ara ens ajudarà a anar endavant amb esperança i solidaritat dels uns envers els altres. Resto molt unit a tots vosaltres. Amb la meua benedicció i comunió en el Crist.»

Aquells dies vaig poder visitar personalment tots els més afectats de la Vall d'Aran, de Salardú a Les, i també Esterri d'Àneu, St. Joan d'Isil, Espot i Ribera de Cardós, amb Llavorsí i Sort. També lvars d'Urgell i les plantacions del sud del Bisbat. Destaco el tràngol d'entrar al Santuari de la Mare de Déu de Mijaran desolat, amb el cor encongit i l'emoció ben viva, i resar una avemària ben devota en nom de tots els aranesos i urgellencs. Perquè Maria ens ajudi a anar endavant amb esperança. Veient la gran col·laboració en refer-se junts de les inundacions i de la pedregada, palpant la solidaritat tan gran, ens omplim de fe i de confiança. «Salveu-nos Senyor», cridem. I ell ens diu «Homes de poc fe!».

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

M. DEL ROSARIO DEL CAMINO

Trobada monàstica

Del 3 al 7 de juny es va celebrar a Montserrat un nou Encuentro Ibérico Monástico benedictino, amb la participació de 37 superiors de comunitats de l'Orde de Sant Benet de la Península Ibèrica, en què van tractar qüestions actuals de la vida benedictina. En la renovació de càrrecs van elegir el P. Lorenzo Mate, abat del Monestir de Santo Domingo de Silos, com a president, i la M. Maria del Rosario del Camino, abadessa des de fa dos anys del Monestir de S. Pelayo d'Oviedo, com a secretària.

Com valora el darrer Encuentro?
Molt positivament. En l'època de les xarxes socials és importantíssim el contacte: veure's, conèixer-se, escoltar-se... De fons hi havia l'Any de la Fe, el desig i la pregunta sobre com transmetre la vida que gaudim.

Per què és positiva la col·laboració mútua entre monestirs?

Perquè facilita i anima l'intercanvi d'experiències i de projectes. Aprenem els uns dels altres, des de com cuidar i motivar el silenci fins a com articular l'ús d'internet en la nostra vida quotidiana. Ens ajuda a mirar amb perspectiva la pròpia realitat i a eixamplar els nostres horitzons, conèixer i reconèixer germans i germanes que viuen en altres llocs amb altres circumstàncies i accents.

Quin és el paper actual de la vida monàstica femenina?

Som una clara majoria i crec que el nostre convenciment de la seva importància fa que les nostres comunitats continuïn vives. Valorem i cuidem molt les relacions, dins el monestir i amb altres comunitats o realitats; el nostre desig de viure el nostre propi carisma monàstic és gran. Les nostres comunitats són una garantia de gratuïtat i de respecte en l'acollida.

Òscar Bardají i Martín

JESÚS DE NATZARET

Les grans paràboles de Lluç

La paràbola del bon samarità: raig de misericòrdia (1)

La bellesa i profunditat d'aquesta paràbola impressiona a creients i no-creients. La paràbola tracta d'un problema humà fonamental. La resposta del Senyor a la pregunta del mestre de la Llei el remet a l'Esclat: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb totes les forces. I estima els altres com a tu mateix» (Lc 10,27).

Al samarità, en veure l'home ferit i abandonat, se li trenca el cor; l'evangeli usa aquí una paraula que en tradueix una altra d'hebrea, originàriament referida a les entranyes de la mare i a les inquietuds maternals. Veure aquell malferit li commou *les entranyes*. Avui diríem: «Es va emocionar de compassió», amb paraules que ja no tenen la força de l'original. I aquest raig de misericòrdia que el toca, el converteix en proïsme d'aquell desvalgut, més enllà de totes les preguntes sobre drets i obligacions i dels perills que podrien sobrevenir.

Si la pregunta hagués demanat: És el samarità també proïsme meu?, la resposta segurament hauria estat que no. Però Jesús capgira la cosa: és el samarità, aquest foraster, que es fa ell mateix pròxim meu i em mostra que jo haig d'aprendre d'ell això de ser proïsme, és a dir, que la resposta ja és a dins de mi mateix. Jo haig d'esdevenir *amador*, el meu cor ha d'estar obert i ser capaç de commoure's davant les necessitats dels altres. Aleshores trobo el meu proïsme; més ben dit: aleshores ell em troba.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

APOSTOLAT DEL MAR

«Per la teva paraula, calarem les xarxes»

Aquest es el lema d'enguany de l'Apostolat del Mar en la diada de la Mare de Déu del Carme, patrona de la gent de mar. Ella ens convida a seguir la paraula de Jesucrist.

Per la teva paraula, Senyor, els pescadors treballen durament cada dia, tant si la mar està calmada com si està encrespada, per portar el peix a la nostra ciutat.

Per la teva paraula, els mariners mercants passen setmanes i mesos lluny de les seves llars, transportant passatgers i mercaderies arreu del món.

Per la teva paraula, la gent de mar presta un gran servei a la societat, malgrat pateixin sovint marginació, situacions laborals injustes i oblit.

Per la teva paraula, moltes persones i organitzacions es preocupen i s'esforcen contínuament per millorar i dignificar la feina de la mar.

Per la teva paraula, l'Apostolat del Mar és arreu del món una presència d'Església que, seguint l'exemple del bon samarità, vetlla per oferir acolliment i suport a la gent de mar.

Per la teva paraula, hem sortit un any més per celebrar la tradicional processó en honor de la teva mare, sota l'advocació del Carme. Hem sortit per les aigües del Port per donar testimoni d'una gran devoció i per renovar el nostre compromís de solidaritat.

Ricard Rodríguez-Martos
Delegat de l'Apostolat del Mar

DONES DE FE

Hildegarda de Bingen (1098-1179)

Físicament fràgil, des de ben petita Hildegarda tingué una aguda consciència de la pròpia interioritat i de la poderosa acció de Déu en ella. Visions, carisma profètic, passió evangelitzadora, creativitat artística, amor per la vida, valentia... Tanmateix, aquests dons no la van preservar de la lluita interior: por i inseguretat, pel que feia a la pròpia experiència mística, la van turmentar durant molts anys.

El llegat d'aquesta gran dona de Déu —mística, teòloga, escriptora, predicadora, compositora, abadessa amorosa i atenta i alhora lúcida defensora de l'autonomia del seu monestir, santa i doctora de l'Església— ens ha arribat a través de diferents obres: una trilogia teològica visionària-profètica, una simfonia i altres composicions musicals, i uns tractats de medicina. L'antropologia i la teologia de Hildegarda són profundament optimistes; la seva és una visió holística, integrada i integradora, segons la qual la persona és «l'ombra de Déu», el reflex de la Llum Divina, i com a tal reproduceix en la pròpia anatomia i fisiologia l'estructura de l'univers creat. El microcosmos és reflex del macrocosmos: anàlogament a l'aire que dins l'espai uneix el cel a la terra, l'ànima, dins l'espai de la caixa toràctica, és el vincle entre el cos i Déu. La missió de la persona humana consisteix a ser «treballador de Déu» —*operarius divinitatis*—, col·laborador del Creador. A l'Amor de Déu li correspon la immensa dignitat de la persona humana.

Hildegarda de Bingen: mística i teologia, experiència de Déu i reflexió, gràcia i llibertat... Un testimoni lluminós.

Adelaide Baracco, teòloga

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 15. □ Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Ex 1,8-14.22 / SI 123 / Mt 10,34-11,1]. Sant Bonaventura (1218-1274), bisbe d'Albano i doctor de l'Església, cardenal (franciscà); sant Antíoc, metge mr.
- 16. □ Dimarts** [Ex 2,1-15a / SI 68 / Mt 11,20-24]. Mare de Déu del Carme o del Carmel (s. XIII), patrona de la gent de mar; santa Magdalena Albrici de Como, vg. agustina.
- 17. ■ Dimecres** [Ex 3,1-6.9-12 / SI 102 / Mt 11,25-27]. Sant Aleix, pelegrí; santes Justa i Rufina, vgs. i mrs.; santa Marcel·lina, vg., germana de sant Ambrós.
- 18. ■ Dijous** [Ex 3,13-20 / SI 104 / Mt 11,28-30]. St. Frederic, bisbe d'Utrecht i mr.; Sta. Marina, vg. i mr.; Sta. Simforosa i els seus 7 fills, mrs.
- 19. ■ Divendres** [Ex 11,10-12,14 / SI 115 / Mt 12,1-8]. Santa Àurea, vg. i mr. a Sevilla; sant Símac, papa (sard, 498-514).
- 20. ■ Dissabte** [Ex 12,37-42 / SI 135 / Mt 12,14-21]. Sant Elies, profeta (s. IX aC); sant Torlaci, bisbe; sants Pau i Sisenand, diaques i mrs. a Còrdova; santa Margarida, vg. i mr.
- 21. ■ † Diumenge vinent**, XVI de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Gn 18,1-10a / SI 14 / Col 1,24-28 / Lc 10,38-42]. Sant Llorenç de Bríndisi (1559-1619), prev. caputxí i doctor de l'Església; sant Daniel, profeta (s. VII-VI aC); santa Pràxedes, vg.

DIUMENGE XV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 30,10-14)

Moisès s'adreçà al poble i li digué: «Escoltaràs el Senyor el teu Déu, guardant els seus manaments i els seus decrets escrits en el llibre d'aquesta Llei, i et convertiràs al Senyor, el teu Déu, amb tot el cor i amb tota l'ànima.

La Llei que avui et dono no és massa difícil per a tu, ni és fora del teu abast. No és pas al cel, que puguis dir: Qui és capaç de pujar-hi per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Ni és tampoc a l'altra banda del mar, que puguis dir: Qui és capaç de travessar per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Són paraules que tens molt a prop per poder-les complir: les tens als llavis, les tens al cor.»

▶ Salm responsorial (68)

R. *Els humils que busquen Déu sincerament diran: «Tingueu llarga vida.»*

A vós us prego, Senyor, / en aquesta hora propícia; / escolteu-me, Déu meu, vós que estimeu tant, / vós que sou fidel a salvar els amics. / El vostre amor, Senyor, vessa bondat; / mireu-me, responeu, vós que estimeu tant. R.

Jo, Déu meu, sóc un pobre sofrent. / Que el vostre ajut em defensi. / Els meus càntics lloaran el nom de Déu, / reconeixeran la grandesa del Senyor. R.

Se n'alegraran els humils quan ho vegin; / els qui busquen Déu sincerament diran: / «Tingueu llarga vida». / El Senyor escolta sempre els desvalguts, / no té abandonats els seus captius. R.

Déu salvarà Sió, / reconstruirà les viles de Judà; / hi habitaran els servents del Senyor / ells i els seus fills les posseiran, / hi viuran els que estimen el nom de Déu. R.

El bon samarità. Pintura de Giacomo Bassano, National Gallery (Londres)

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 1,15-20)

Jesucrist és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel, com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell. Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha, tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 10,25-37)

En aquell temps, un mestre de la Llei, per provar Jesús, s'alçà i li va fer aquesta pregunta: «Mestre, què he de fer per tenir l'herència de la vida eterna?» Jesús li digué: «Què hi ha escrit a la Llei? Què hi llegeixes?» Ell contestà: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces, amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix». Jesús li diu: «Has respost bé: fes-ho així i viuràs.»

Ell, amb ganes de justificar-se, preguntà a Jesús: «I per a mi, qui són aquests altres?» Jesús prosseguí: «Un home baixava de Jerusalem a Jericó i caigué en mans de lladres, que el despullaren, l'apallissaren i se n'anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava pel mateix camí un sacerdot que el veié, però passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita, quan arribà al lloc, passà de llarg per l'altra banda. Però un samarità que viatjava per aquell indret, quan arribà i el veié, se'n compadí, s'hi acostà, li embenà les ferides, després d'amosar-les amb oli i vi, el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se'n ocupà. L'endemà, quan se n'anava, donà dues monedes de plata a l'hostaler dient-li: Ocupa't d'ell i, quan jo torni, et pagaré les despeses que hagi fet de més. Quin d'aquests tres et sembla que va veure l'altre que hem d'estimar, en l'home que havia caigut en mans de lladres?» Ell respongué: «El qui es va compadir d'ell». Jesús li digué: «Doncs tu fes igual.»

▶ Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 30,10-14)

Moisés habló al pueblo, diciendo: «Escucha la voz del Señor, tu Dios, guardando sus preceptos y mandatos, lo que está escrito en el código de esta ley; conviértete al Señor, tu Dios, con todo el corazón y con toda el alma.

Porque el precepto que yo te mando hoy no es cosa que te exceda, ni inalcanzable; no está en el cielo, no vale decir: «¿Quién de nosotros subirá al cielo y nos lo traerá y nos lo proclamará, para que lo cumplamos?»; ni está más allá del mar, no vale decir: «¿Quién de nosotros cruzará el mar y nos lo traerá y nos lo proclamará, para que lo cumplamos?». El mandamiento está muy cerca de ti: en tu corazón y en tu boca. Cúmplolo.»

▶ Salmo responsorial (68)

R. *Humildes, buscad al Señor, y revivirá vuestro corazón.*

Mi oración se dirige a ti, / Dios mío, el día de tu favor; / que me escuche tu gran bondad, / que tu fidelidad me ayude. / Respóndeme, Señor, con la bondad de tu gracia; / por tu gran compasión, vuélvete hacia mí. R.

Yo soy un pobre malherido; / Dios mío, tu salvación me levante. / Alabaré el nombre de Dios con cantos, / proclamaré su grandeza con acción de gracias. R.

Miradlo, los humildes, y alegraos, / buscad al Señor, y revivirá vuestro corazón. / Que el Señor escucha a sus pobres, / no desprecia a sus cautivos. R.

El Señor salvará a Sión, / reconstruirá las ciudades de Judá. / La estirpe de sus siervos la heredará, / los que aman su nombre vivirán en ella. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 1,15-20)

Cristo Jesús es imagen de Dios invisible, primogénito de toda criatura; porque por medio de él fueron creadas todas las cosas: celestes y terrestres, visibles e invisibles, Tronos, Dominaciones, Principados, Potestades; todo fue creado por él y para él.

Él es anterior a todo, y todo se mantiene en él. Él es también la cabeza del cuerpo: de la Iglesia. Él es el principio, el primogénito de entre los muertos, y así es el primero en todo. Porque en él quiso Dios que residiera toda la plenitud. Y por él quiso reconciliar consigo todos los seres: los del cielo y los de la tierra, haciendo la paz por la sangre de su cruz.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 10,25-37)

En aquel tiempo, se presentó un maestro de la Ley y le preguntó a Jesús para ponerlo a prueba: «Maestro, ¿qué tengo que hacer para heredar la vida eterna?» Él le dijo: «¿Qué está escrito en la Ley? ¿Qué lees en ella?» Él contestó: «Amarás al Señor, tu Dios, con todo tu corazón y con toda tu alma y con todas tus fuerzas y con todo tu ser. Y al prójimo como a ti mismo.» Él le dijo: «Bien dicho. Haz esto y tendrás la vida.»

Pero el maestro de la Ley, queriendo justificarse, preguntó a Jesús: «¿Y quién es mi prójimo?» Jesús dijo: «Un hombre bajaba de Jerusalén a Jericó, cayó en manos de unos bandidos, que lo desnudaron, lo molieron a palos y se marcharon, dejándolo medio muerto. Por casualidad, un sacerdote bajaba por aquel camino y, al verlo, dio un rodeo y pasó de largo. Y lo mismo hizo un levita que llegó a aquel sitio: al verlo dio un rodeo y pasó de largo. Pero un samaritano que iba de viaje, llegó a donde estaba él, y, al verlo, le dio lástima, se le acercó, le vendó las heridas, echándole aceite y vino, y, montándolo en su propia cabalgadura, lo llevó a una posada y lo cuidó. Al día siguiente, sacó dos denarios y, dándoselos al posadero, le dijo: «Cuida de él, y lo que gastes de más yo te lo pagaré a la vuelta.» ¿Cuál de estos tres te parece que se portó como prójimo del que cayó en manos de los bandidos?» Él contestó: «El que practicó la misericordia con él.» Dijo Jesús: «Anda, haz tú lo mismo.»

COMENTARI

Estimar el proïsme

L'evangeli d'avui ens presenta la coneguda paràbola del bon samarità.

La paràbola, però, va precedida d'un diàleg de Jesús amb un mestre de la Llei de Moisès sobre el manament més important.

La pregunta que li adreça a Jesús no és supèrflua, donat que la tradició jueva hi descobreix 613 manaments continguts entre els llibres de la Torà; no tots, evidentment, amb la mateixa importància.

Jesús retorna la qüestió al mestre perquè es posi a seleccionar dos als quals concedeix la màxima importància: Estima el Senyor amb tot el

cor (cf. Dt 6,4) i estima el proïsme com a tu mateix (cf. Lv 19,18b).

Jesús lloa la resposta del mestre de la Llei perquè la comparteix. Això motiva una segona pregunta per part del mestre: qui és el meu proïsme? Aquesta pregunta ens pot resultar innecessària, ja que per nosaltres el proïsme són tots els altres. A l'Antic Testament el mot *re'a*, que traduïm ordinàriament per *proïsme* o per *altres*, té el significat ordinari de *veí*. Quan l'AT mana l'amor al proïsme està manant l'amor als parents i veïns, als qui són *dels nostres*.

Jesús respon amb una paràbola en què traspassa la frontera *dels nostres*. Ni el sacerdot ni el levita actuen com a *proïsme* del pobre malferit. Precisament, les lleis de puresa contingudes en la Llei de Moisès

els ho impedeix: el contacte amb la sang no els permetria oficiar aquell dia en el Temple. Ells fan el que està manat, però no actuen com a proïsme de la persona necessitada. I és precisament un heretge samarità qui s'acosta a socórrer el malferit. Un que no és *dels nostres* se'n compadeix i actua. Ell sí que ha actuat de proïsme!

Aquesta paràbola ha servit per donar el sentit cristià del terme *proïsme*; el pròxim o proper que haig d'estimar no són només els parents, veïns i els del nostre grup, sinó també els altres, els qui no es fan amb nosaltres i, fins i tot, els qui ens són enemics. Tots els altres són el nostre pròxim, el nostre proïsme.

Jordi Latorre, SDB

Confirmació a Oliana

El dia 2 de juny, festivitat del Corpus al matí, l'Arquebisbe d'Urgell va administrar el sagrament de la Confirmació a 16 joves de la parròquia de Sant Andreu d'Oliana. Estava acompanyat pel Rector Mn. Jaume Vila i pel Secretari Mn. David Codina i l'Eucaristia fou acompanyada per la Coral Sant Andreu d'Oliana. Hi assistí l'Il·lm. Sr. Alcalde Miquel Sala.

A l'homilia, l'Arquebisbe comentà les lectures de la Paraula de Déu i remarcà el sentit joios de la festa del Corpus, amb Jesús enmig nostre per donar-nos vida, acompanyant sempre el seu poble i omplint-lo de les bones obres perquè el món cregui. Animà els joves a ser testimonis de Crist valents i coherents de la seva fe, i a continuar vinculats a la Parròquia i fidels a la fe rebuda.

Segueix el Full Dominical d'allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

Fi de curs de Vida Creixent al Pallars Jussà

El dimecres dia 12 de juny, a l'Església de la Mare de Déu de Ribera de La Pobla de Segur, els amics i amigues representants dels tres grups de Vida Creixent del Pallars Jussà, Isona, Tremp i La Pobla, celebraven el fi de curs amb la Solemne Eucaristia i un berenar al pati de la Rectoria.

El Rector Mn. Josep Arias va demanar la col·laboració d'una persona de cada grup perquè posés en relleu com s'ha viscut aquest curs 2012-2013 als grups de Vida Creixent. Un petit repàs donant testimoni de com el curs i els temes s'han desgranant, reflexionant i aprofundint segons la mirada i sensibilitat de cadascú. Com en tots els altres grups de Vida Creixent del nostre Bisbat o d'altres de Catalunya, hi ha persones que participen més en el diàleg i altres no tant, tot i que se senten molt joioses de ser del moviment.

Va ser remarcada la col·laboració de les Germanes Religioses tant de La Pobla com de Tremp, que fan possible que a les respectives residències es doni a conèixer també Vida Creixent un cop al mes. Com sempre es desitja que en el nou curs 2013/2014 es pugui gaudir de nous membres, i que tots plegats puguem aprendre a viure amb fe i esperança aquest camí de «posar vida als anys»... Finalitzada la Missa i havent cantat l'himne de Vida Creixent el grup es va fer una foto de record, segons que informa la M. Carme Ribes, actual ànima de Vida Creixent.

Jornada de Teologia

«Donar testimoni del que creiem. Pensar, nou, la fe» és el lema enguany de les Jornades de Teologia que se celebraran el 29 i 30 d'agost a la Sala Sant Domènec. La ponència de dijous 29 d'agost és a càrrec del Dr. Xavier Morlans, per parlar de «l'essència de la fe», de «donar testimoni del que creiem», i «del primer anunci». El divendres 30 d'agost el Dr. Francesc Torralba parlarà de «la paràbola del pallaso. Kierkegaard com a teló de fons», i de «les claus de la comunicació de la fe». Les inscripcions ja estan obertes (preu de la matrícula 10 euros), a través de la pàgina web www.bisbaturgell.org, o bé de secretaria general, tel. 973 350 054.

La Festa del Roser, a Ponts

El 9 de juny Ponts, va celebrar la tradicional Festa del Roser, una festa mariana que reviu la tradició religiosa, musical i popular de fa segles. A les 6 del matí el grupet de músics de l'orquestra pontsicana va anar pel poble fent el «toc de l'albada» per anunciar la festa que no es va cloure fins a la tarda amb la visita a la Mare de Déu del Roser, els més petits van fins a la capella del retable del Roser i fan una petita pregària a la Verge.

50 ANYS DEL CONCILI VATICÀ II EN ELS SEUS TEXTOS MÉS RELLEVANTS (2)

Sobre la Constitució dogmàtica sobre l'Església «Lumen Gentium»

«Crist el Senyor, gran sacerdot pres d'entre els homes (Cf. He 5,1-5), ha fet del nou poble «un reialme i un sacerdoci per a Déu, el seu Pare» (Ap 1,6; cf. 5,9-10). Efectivament, per la nova naixença i la unció de l'Esperit Sant els batejats són consagrats fins al punt d'esdevenir una casa espiritual i un sacerdoci sant, per tal que, en totes les obres del cristià, ofereixin sacrificis espirituals i proclamïn les meravelles d'aquell qui els ha cridat de les tenebres a la seva llum admirable (cf. 1Pe 2,4-10). Que tots els deixebles de Crist, doncs, perseverant en l'oració i lloant Déu (cf. Ac 2,42-47), s'ofereixin ells mateixos com a víctima viva, santa, agradable a Déu (cf. Rm 12,1), testimoniïn arreu del món el Crist i també donin raó, a qui la demani, de l'esperança que tenen en la vida eterna (cf. 1Pe 3,15). Aquest sacerdoci comú dels fidels i el sacerdoci ministerial o jeràrquic, per bé que es diferenciïn essencialment i no sols en grau, s'ordenen tanmateix l'un a l'altre, ja que tots dos participen, cadascun a la seva manera, de l'únic sacerdoci de Crist. Així, el sacerdot ministerial, en virtut del poder sagrat que té, forma i dirigeix el poble sacerdotal, porta a terme el sacrifici eucarístic en la persona de Crist i l'ofereix a Déu en nom de tot el poble; els fidels, en canvi, concorren en l'ofertament de l'Eucaristia en virtut de llur sacerdoci reial, que exercixen en la recepció dels sagraments, en la pregària i l'acció de gràcies, amb el testimoniatge de la vida, amb l'abnegació i amb una caritat activa (n. 10).

»Tothom és cridat al poble de Déu. Per això, aquest poble, mantenint-se un i únic, està destinat

a escampar-se per tot el món i a tots els segles, per tal que es compleixi el pla de Déu, que va crear al començament la naturalesa humana en la unitat i decidí d'aplegar, finalment els seus fills dispersos (cf. Jn 11,52). Amb aquesta finalitat Déu va enviar el seu Fill que va constituir hereu de totes les coses (cf. He 1,2), per tal que sigui el Mestre, el Rei i el Sacerdot de l'univers, el Cap del nou i universal poble dels fills de Déu. Amb aquesta finalitat, encara, Déu va enviar l'Esperit del seu Fill, que és Senyor i infon la vida, el qual, per a tota l'Església i per a tots i cada un dels creients, és principi d'agrupament i d'unitat en la doctrina dels Apòstols i en la comunió, en la fracció del pa i en les pregàries (cf. 2,42) (n. 13).

»L'Església se sent unida per moltes raons amb aquells qui, pel fet de ser batejats, s'honoren amb el nom de cristians, però no professen íntegrament la fe o no conserven la unitat de comunió sota el successor de Pere. Són, en efecte, nombrosos els qui tenen en honor la Sagrada Escripura per norma de fe i de vida i manifesten un sincer zel religiós,

creuen amorosament en Déu Pare Totpoderós i en Crist, Fill de Déu salvador, tenen el caràcter baptismal que els lliga a Crist, i fins i tot reconeixen i reben en les pròpies Esglésies o comunitats eclesials altres sagraments (n. 15).

»Finalment, els qui encara no han rebut l'Evangeli guarden relació amb el poble de Déu per diferents motius. En primer lloc, certament, aquell poble a qui foren donats els pactes i les promeses, i del qual va néixer el Crist segons la carn (cf. Rm 9,4-5): poble estimadíssim per mor dels seus pares conformement a l'elecció, ja que els dons i la crida de Déu són irrevocables (cf. Rm 11,28-29). Però el disegni salvador abasta també aquells que reconeixen el Creador, entre els quals hi ha en primer lloc els musulmans; honorant-se de tenir la fe d'Abraham, adoren juntament amb nosaltres un sol Déu, únic, misericordiós i jutge dels homes a la fi del món. I Déu tampoc no és lluny d'altres que enmig d'ombres i imatges cerquen el Déu desconegut, perquè a tots dona vida, alè i tota cosa (cf. Ac 17,25-28) i com a salvador vol que tots els homes se salvïn (cf. 1Tm 2,4). Perquè els qui desconeixen sense culpa l'Evangeli de Crist i la seva Església, però busquen Déu amb sinceritat de cor i s'esforcen sota l'influx de la gràcia a complir amb obres la seva voluntat, coneguda pel dictamen de la consciència, poden aconseguir la salvació eterna. La Providència no nega els auxilis necessaris per a la salvació als qui sense culpa pròpia no han arribat encara a un clar coneixement de Déu i tanmateix s'esforcen, amb la divina gràcia, per viure rectament. I tot allò que es troba en ells de bo i de veritable, l'Església ho considera com una preparació a l'Evangeli i com un do d'Aquell que il·lumina tot home perquè arribi a tenir la vida.» (n. 16).